

StátoOslavná 2024

aneb

*... jak se dá vypálit 97 kilometrů z
fleku...*

StátoOslavná

26. - 28.10.

S touhle výpravou to zas bylo zajímavé. Aby vám dával smysl další text, je třeba trochu popsat dění před výpravou a její příprava.

Všechny řádné výpravy jsou předpřipraveny na celou jízdní sezónu dopředu. A pak dle okolností se buď dotáhnou, nebo předělají. Osud téhle byl, že se předělávala. Důvodem byly noclehy na trase pod střechou. Na spaní venku už to úplně není. A teď přijde zásadní vstup do příprav. Skolila mě rýmička. Tentokrát se to jmenovalo zánět pohrudnice. To je taková ta legrace, kdy bolí dýchání a při tom se vás snaží roztrhat kašel. Doprovázené je to teplotami kolem 38,5, pro mě smrtelnými, neboť normálně se pohybuji kolem 36,2 a méně. To celé vede k velmi malému vnímání okolí a vůbec jakémukoliv dění. Prostě jsem prožil 10 báječných dnů na pokraji vědomí. A nevěřili byst tomu, jak to nádherně vysílují. No a příprava výpravy přišla do okamžiku, kdy mi začaly opadávat teploty a téměř jsem věděl kde jsem.

Dobře jsem věděl, že absolutně nemám šanci nic kloudného vyplodit. A tak jsem požádal Standu o pomoc. Chopil se toho a krátce na to mi napsal, že trasa tak jak je není použitelná, kvůli noclehům. OK, předpřipravená trasa není dogma, můžeme ji upravit. Musíme ale pořád počítat s tím, že je prodloužený víkend, ale odjezd bude až v sobotu. Tedy pozor na celkovou kilometráž a rozložení noclehů. V polobdění jsem za ukrutného úsilí dal dohromady něco, co by se mělo dát zvládnout. Ale dál už jsem zase nemohl. Poslal jsem to Standovi. Ten se toho chopil a výsledkem snažení byly dva noclehy za velmi pěkné peníze. Jsem moc rád. A nějak mě nenapadlo to zkontrolovat. Proč taky. Standa je zkušený harcovník, a kromě toho to i sám pojede. A nevěřím tomu, že by se chtěl zničit. Bohužel jsem neměl dost sil na další přípravy. A to byla škoda, protože tentokrát byla v cestě spousta zajímavých atrakcí.

Do odjezdu je pět dnů a zatím se pohybuji po dvou trasách. Postel – WC a zpět, postel – kuchyň a zpět a ve zvlášť dobrém silovém rozpoložení postel – kuchyň – WC – postel. No to jsem zvědavě jak vyjedu.

3 dny do odjezdu. Dneska jsem zvládnul dojet pro mladého pána do družiny. Kompenzoval jsem to dvěma hodinama nepřijemného únavového spánku.

Zítرا jedeme. Dnes jsem dovedl mladého pána do školy, zvládnul jsem nákup, drobný úklid, naložení pračky, její spuštění, vyvěšení prádla, naplnění myčky, po ukončení mycího cyklu její vyprázdnění a odpoledne dojet pro mladého pána do družiny. Po návratu nesnadná pomoc s balením zavazadel mojí čtyř pětiny a mladého pána, odjíždějí kamsi na Zadov, a nakonec zabalit sám sebe na výpravu. To celé s dlouhými odpočinky mezi úkony. Ještě nákup a pak pád do postele. Ještě jsem dal titulky prvního večerního filmu a konec. A takhle chi vyjet? Jasně, chci! Je to poslední letošní vícedenní výjezd. Slibuju si od něj nejen pobyt mimo město s jeho stresem, ale i pohodu s lidma, se kterýma je mi dobře.

Nelekej se, pomalu otevři jedno oko, né, né, žádné prudké pohyby, v klidu lež, ták, druhé oko... Takhle na mě mluví telefon, když mě budí. Jo aha, budí. Dneska jedeme na výpravu. Tak vstávat a cvi... NE! Žádné vysilování. Pěkně v klidku snídani, obléct se do jízdního, poslat SMS, že vypínám tenhle telefon a až na nádraží zapnu výpravní. Vytáhnout Mašinku ze sklepa, nastrojít ji a zvolna nahoru přes kopec.

Nechápu, nerozumím. Jak to, že to jede tak snadno. Mám na mysli kopec na Francouzské. Čekal jsem, že ho půjdu pěšky a on jde vyjet. Podle toho, jak jsem byl včera

vyřizenej bych jej zdolat v sedle neměl...

Budečská, Vinohradská, Wilsonova, sjezd do podzemí k nádraží. Jsem tu neuvěřitelně rychle. Do srazu zbývá 12 minut. Přesunuju se halou na místo srazu. Nikdo tu samozřejmě není. Ale co tu je, a to je velmi nevšední, náš vlak uvedený na odjezdové tabuli má i přidělené nástupiště. Třičtvrtě hodiny před odjezdem? Zdá se, že dnes z údivu nevyjdu.

Dig.

Jsem zkušený "harcovník", tak jsem si v pátek večer zjišťoval, zda není vzluka metra C. A ona byla: metro jezdilo jen na Kačerov a potom až od Muzea dále. Z toho plyne, že jsem nebyl zaskočen a projel jsem se rání Prahou z Kačerova na Muzeum. Užíval jsme si to, okolo 6,30 hod takřka žádný provoz, kolik lidí to zažije!!!!

Sar.

Za necelých pět minut je tu Standa. Využijeme situace a dojdeme naložit kola a pak se vrátíme pro Lenku. Stejně přijde později.

Vlak je opravdu přistaven. Pro kola jsou dva vagóny, číslo jednoho z nich sedí s číslem na naší jízdence. Hmm, na České Dráhy dobrý. A co víc, korespondují spolu čísla háků na kola a čísla sedadel. To je snad poprvé, kdy bude všechno na svých místech.

Naložili jsme a vracím se pro Lenku. Už je u schodů na nástupiště. Měla stejný nápad. Když nás na srazu neviděla, řekla si, že naloží a pak se pro nás vrátí. Pomohl jsem jí s kolem do schodů, pak jsme ji společně naložili a mám dost. Musím si jít sednout. Ještěže pojedeme tři hodiny. Doufám, že do té doby získám dostatek síly a energie na jízdu. Posadili jsme se a pozvolna se začali mezi sebou bavit.

Dig.

Jak píše Dig, vlak měl všechno, co má mít: správná čísla místenek a čísla na kola, to jsem tedy dlouho nezažil, možná nikdy. A ještě k tomu klid na nastupování a nakládání kol. Začátek je fakt dobrý, jen aby to pokračovalo.

Sar.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	1064	0	0	20

Ozval se ostrý hvizd na píšťalku, elektronické zabzučení, zavřely se dveře a vlak se rozjel. Vjeli jsme do tunelu a zvolna jeli tmou. Za tunelem zatočíme doprava, projedeme nádražím Praha – Vyšehrad, přejedeme železniční most a za ním vjedeme do nádraží Praha – Smíchov. A pak už bude až do Domažlic klid hraničící s nudou.

Vjeli jsme z tunelu, venku panuje ranní šero. To je divný. Jedeme rovně. Takhle dojedeme do Vršovic. Tomu nerozumím. Ve Vršovicích nejde udělat souvrat, protože z Vršovic na Smíchov není odbočovací kolej.

Praha – Vršovice. Teda vědět, že to jede tudy, ušetřil bych si divení nad vyjetím kopce ve Francouzské. Přichází štíplístková a ptá se, jestli má někdo namířeno na

Smíchov. Ticho. Nikdo.

Proč jsme tady? Že by to nějak souviselo s výlukou na trati Smíchov – Beroun? A kudy se tam vlastně proháčkujeme?

Rozjždíme se v původním směru. Tobý mě teda zajímalo... Jo, jasně. Tady jsou nové koleje. Ale že by se po nich dalo dojet na Smíchov?

Samozřejmě, že nedá. Projždíme zastávky Praha – Kačerov a Praha – Krč, pak přes Most Inteligence, za ním do tunelu, a to už jsme na správné trati. Zrovna projždíme zastávku Praha – Chuchle. Musím přiznat, že tahle kombinace by mě nenapadla. Ale co, nemůžu znát všechno. Ale stejně mě to udivilo.

Pak už vlak jede normálně, jen se zastávkou v Berouně. Mimo nádraží. Nejspíš je to proto, že za normálních okolností tu tenhle vlak nestaví a chce se zabránit nechtěnému nastupování nevitáných pasažérů. Pak se couráme po rozestavěné trati.

Cestou si povídáme, padlo i pár vtipů, Lenka se vytasila s bábovkou, kterou pekla přesně pro tento okamžik.

Nastala snídaně. Aha, chyba nakládky. Nevyvezl jsem termosku s Rumčajem. No, to to pěkně začíná. Ale co, sedí se pěkně, po ranním výkonu jsem pookřál, mluvíme o všem možném, padly zmínky a vzpomínky na letošní Expedici, do hovoru se připojila paní sedící přes uličku prostě pohoda. A za dvě hodiny jsme v Plzni.

Tady nás na půl hodiny zaparkovali. Pořád panuje dobrá nálada. Pak ještě hodinu a jsme v Domažlicích.

Vystupujeme mezi výhybky. Velmi pěkné. Na to, že je to poslední/první nádraží na našem území... Pěkná vizitka. Urychleně se vzdalujeme od vlaku do bezpečí plácku u

nádražní budovy a pak nastavujeme a připravujeme se na jízdu.

Je zataženo, na palubě mi to ukazuje 9,5 stupňů páně Celsiových. Opouštíme nádraží po hlavní směr Kdyně. Zatím to jede celkem pěkně.

Mám nainstalovanou novinku, ale vůbec nerozumím tomu, jak funguje. Jde o cyklo dynamo Čínské produkce. Je přímo dělané na dobíjení telefonů a jiné techniky vyžadující 5 dobíjecích Voltů. Má dokonce dva USB výstupy. Podle návodu v čínské angličtině to má omezovače, kdy začíná nabíjet při rychlosti 15 km/h a z důvodu bezpečnosti nabíjených zařízení se vypína při rychlosti 30 km/h. Není to úplně v rozsahu, který bych uvítal, ale za ty prachy... A protože jsem zvědavý, ještě doma jsem překonal čtyři šroubky a nakoukl dovnitř. Nezklamali mě. Je to plně elektroniky. Ale co mě udivilo (zase), že jsou uvnitř dvě svitkové baterie. Přesněji řečeno akumulátory. V návodu o nich není ani slovo. Čekal bych, že prioritně půjde elektrina do USB výstupů a co zbyde do akumulátorů.

Jenomže se ukazuje, že je všechno nějak jinak. Po rozjezdu kontrolka nabíjení na palubě opravdu nesvítí. Nemá. Jedeme pomalu. Jenomže po dosažení rychlosti 7,2 km/h se kontrolka rozsvítila. Jak to? Že by se sekli a nabíjelo to už od téhle rychlosti? To by bylo úplně nejskvělejší. Jenomže – divnost. Při rychlosti 10,4 km/h kontrolka zhasla. Tak tomu už vůbec nerozumím. Jedeme zvlněným terénem, a tak nevádí pomalá jízda. Ještě několikrát jsem zkusil přidat a zase ubrat. Chová se to pořád stejně Nabíjí jen při rychlosti 7,2 - 10,4. Jindy ne. Jsem sice rozčarován, až roztrpčen, ale nechávám to být a jedeme.

Kolem začínají kopce. Krajina je podzimní, zataženo a šedivo, ale ne mokro. Listí, co zbylo na stromech je barevné, výhledy do údolíček malebné.

Projíždíme jednu vesnici za druhou a zatím to pořád jede. A to i přes to, že pořád zdoláváme kopce. Akorát na palubním telefonu, kde běží navigace začínají ubývat procenta z nabití baterie. Nedá se nic dělat. Cvak, a nabíjení probíhá z palubní sítě.

Pořád je tu pěkně, a to navzdory tomu, že je chladno a kopcovato.

A je tu atrakce. Zámek Chudenice.

Já už jsem tu byl, a proto sem táhnu ostatní. Je zajímavý tím, že se pokládá za rodové sídlo a vznik rodu Černínů. Je k tomu i legenda.

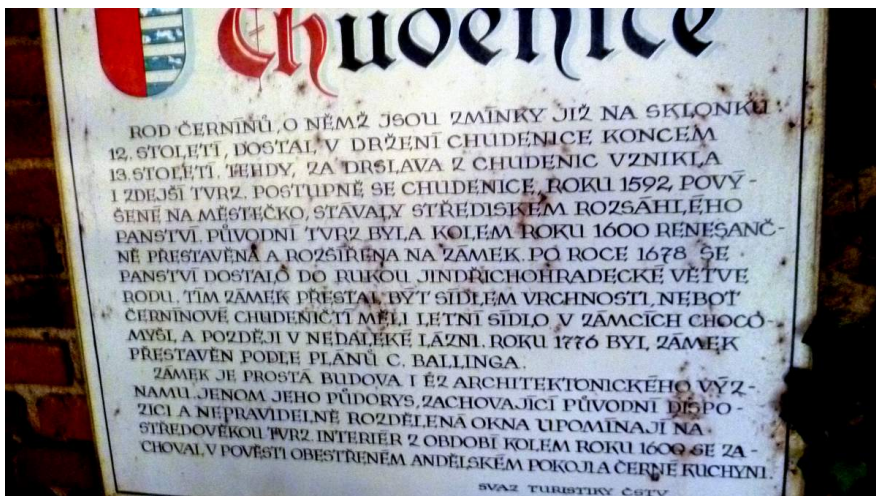
Drslavici, předkové Černínů, si kdysi v dávné době znepřátelili svého krále tak, že se je rozhodl zničit.

A tak k tvrzi přitáhlo velké vojsko, které se nakonec tvrze zmocnilo. Nastalo strašné vyvražďování všech Drslaviců. Když se zdálo, že už jsou všichni mrtví, nepřátelé ještě vyloupili všechno, co mělo nějakou cenu, a pak teprve odtáhli. Teprve potom se odvážili poddaní vylézt ze svých chalup a pospíšili si do tvrze. Smutně stáli nad mrtvolami svých pánů a litovali je, protože Drslavici byli známí svou dobrou povahou. Pochovali je a potom se znovu vrátili do zpusťované tvrze, prošli prázdnými komorami a pustými, vydrancovanými síněmi. Najednou uslyšeli pláč. Tehdy jednoho sedláka napadlo, aby se v černé kuchyni podíval do komína. A tu najednou viděli, že v komíně byla ukryta chůva s malým pacholetem, nejmladší ratoolestí Drslaviců, které jako zázrakem zůstalo naživu. (Podle jiné verze ale uložila chůva dítě do komína předtím, než ji také zastihla smrt).

I podivili se lidé velice a litovali nebohé dítě: „Chuděnek, jak je od sazi černý! Bůh nám ho zachovej, aby nám byl pánem milostivým.“ A podle toho, že byl černý, začali jeho rod nazývat Černínové a jeho tvrz byla od té doby zvana Chudenice.

Zámek jsem nikdy neviděl, takže pro mne poprvé, ale trochu mne zaskočila jeho omšelost a zanedbanost. Čekal jsem, že původní rodové sídlo Černínů na tom bude lépe.

Sar.

Dovnitř nejdeme kvůli času. Zato jsme se zastavili v hospodě, kde probíhají zvěřinové hody. Jidelák vypadá víc než lákavě.

Restaurace a pivovar
STARÁ ŠKOLA
 v Chudenicích
 Vás zve na
Zvěřinové hody
26.-27. 10. 2024

Díky našim Chudenickým myslivcům můžete ochutnat speciality z kančího, dančího a srnčího masa. Přijďte ochutnat kančí kýtu se šípkovou omáčkou, srnčí guláš, dančí hřbet s brusinkovou omáčkou nebo jinou zvěřinovou specialitu. Samozřejmostí je mnoho piv z našeho pivovárku.

REZERVACE NUTNÁ !!!

Rezervace a info na tel.
731 175 872

OBĚDOVÉ MENU

zvěřinové hody 26-28.10.2024

<u>Předkrm</u>	
zvěřinová gulášovka	55 Kč
zvěřinový vývar s játrovými knedlíčky	55 Kč
<u>Hlavní jídla</u>	
hovězí krk na jalovci a tymiánu, šťouch, brambory	190 Kč
čekaná kančí kýta na špekovém zeli, žemlový knedlík	
žemlový knedlík	190 Kč
brata z divočáka na kořenové zelenině, br. knedlí	210 Kč
hovězí guláš, mix knedlíků	230 Kč
slivecká směs se žampiony, bramboračky	230 Kč
hovězí kýta se šípkovou omáčkou, bramborový knedlík	250 Kč
hovězí řízec s kančího hřbetu se smetanovou omáčkou z rýžů, brambory	320 Kč
hovězí řízec s dančího hřbetu s brusinkovou omáčkou, omáčené bramborové krokety	340 Kč
<u>Doplněk</u>	
hovězí věneček se žlutkovým krémem	60 Kč

Akorát nemáme rezervaci, a tak zůstáváme venku u stolu pod markýzou. Vůbec to nevadí. Nefouká sem a netrpíme zimou. Dali jsme si po polívce, já s knedlíčkama a

výbornou chutí a navrch s grogem. Lenka doplnila svůj vývar o svařák. Standa dal jen syrovou polévku. Má se na mysli bez ničeho k pití. A pomalu pojedem.

Následovala rovnější část přejezdu. To se také odrazilo v rychlosti přesunu. A koukám, že telefon ukazuje 100 % baterie. Tak ho přepnu zpět na dynamo, i když vlastně nabíjet nebude. CVAK. A je to. Ale světe div se, kontrolka nabíjení nezasvítí. Že by se zatím nabily akumulátory v dynamu? Asi jo. Nechám to tak, schválně jak dlouho to vydrží.

Švihov. Další atrakce.

I tady jsem byl. A dokonce jsme tu byli s Lenkou a kousek odtud jsme spali, když jsme tudy projížděli na Expedici 2020. Je to tu pořád stejné. Akorát je tu dali novou tabuli s popisem. Pozor, změna názvu. Dříve se říkalo vodní tvrz Švihov, dnes je to oficiálně vodní HRAD Švihov. Pěkné. Prošmejdili jsme, co šlo a jedeme dál.

Jízda je celkem pohodová, jen mi začaly ubývat síly. Nějak nechápu proč. Žádný extra výkon nepodáváme. Že by to souviselo s předešlým flákáním se doma? Většinu kopců jdu pěšky. Rovinky a sjezdy absolvuji v sedle.

Zastavili jsme v nějaké víscce. Jinak. Ostatní na mě čekali v nějaké víscce. Potřebuju odpočinek. Nějak mě napadlo zkontrolovat tlak v gumách. A mám příčinu prudkého úbytku sil při jízdě. Do plného nahuštění mi chybí 17 PSI. No krucinál! Další odjezdová chyba. Jak jsem na to mohl zapomenout. Přeci před odjezdem vždycky kontroluji, jak je nafoukáno.

Použil jsem kompresor a je to. Dofouknuto, a to i u Lenky. Akorát jsme narazili na chybu ventilku, kde osička sedla čumí hodně přes hranu ventilku a šlahounek od kompresoru ji neustále zatlačuje, čímž způsobuje otevření ventilku a ucházení vzduchu ven místo nafukování. Pomohl Standa s prastarou funkční pumpičkou a svými svaly.

A zase jedeme. A ano, dohuštění citelně pomohlo. Jenomže únava už je rozeběhnutá, a tak stejně jako před zastávkou chodím kopce, a dokonce i některé rovinky pěšky. A to až tak moc, že mi nezbylo než si vyžádat odpočinek. Radkovice. Jsme asi 15 km od cíle. Posedali a polehali jsme si na podložky, které s sebou vezeme do listů a oddychujeme. A samozřejmě došlo i na Syndrom Hells. Že jste za ta léta, kdy jsem se o něm ve zprávách nezminil zapomněli, co to je? Tady je připomenutí. Syndrom Hells byl

dlouhodobě pozorován a zkoumán, ale nevysvětlen. Jde o to, že jakmile se zastaví kola železných miláčků, začne se individuálně okamžitě něco uzobávat. Ať je to kus rohlíku s něčím, výživná tyčinka, kousek ovoce (v horším případě zeleniny), nebo třeba čokoládu. A to v jakémkoliv množství. Opačný postup však není samozřejmý, a tak rychlý. Většinou aktéři trvají na tom, že se dál pojede až dožvýkají a spolknou poslední sousto. Tak to nastalo právě teď. Na druhou stranu to není nepřijemné.

Po odpočinku pokračujeme. A zase ta čeština umí věci...

Co všechno se dá pod tím představit...

Dál pokračujeme až do cíle. Ten je v obci Žinkovy, kde máme objednaný nocleh v hotelu Zlatý Jelen. A Standa vybral fakt dobře. Ještě jsme se šli projít po vesnici. A jako vesnice úžasná. A to včetně velkého kostela. Podle materiálů, které jsem procházel po dojezdu u příležitosti tvorby tohoto velečila, bývali majitelé tohoto panství Černínové z

Chudenic, a co víc, uvádí se, že to patřilo k oblíbenému rodovému sídlu. Nepochybně se jedná o zámek naproti přes rybník.

Pak jsme na pokoji uspořádali večeři

a krátce po ní vyuhli. Standa ráno povídal něco o jednadvacáté hodině.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Žinkovy	54,7	1118	54	13,4	10 - 7

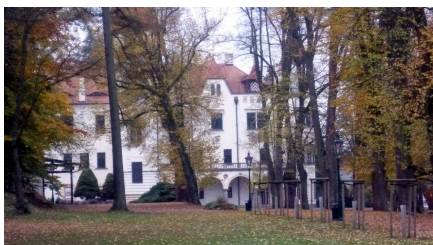
Ráno 27.10. neděle

Probudili jsme se v půl šesté. Strašné! V zásadě je to správně, protože v noci hejbal s časem, a tak by teď bylo půl sedmé, což je normální vstávací čas. Venku je hluboká noc. A tak jsme si v klidu udělali snídani, váleli se a velmi zvolna se připravovali na odjezd. Nejbližší cíl bude zámček Žinkovy asi kilometr daleko na opačném konci rybníka. Je to sice malá zajižďka, ale nevadí. V těch dnešních sedmdesáti kilometrech se to ztratí.

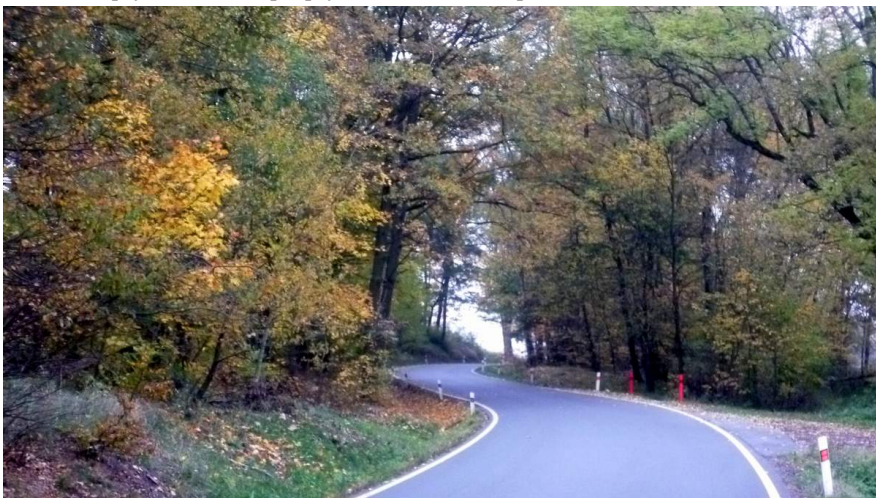
Vyklidili jsme pokoj, vyvedli kola z kolárny, nastavili je a je tu odjezd.

A nezačíná špatně. Sice není teplo, pořád mi to ukazuje 7 °C, ale pofrčíme dolů a po rovině.

Objeli jsme rybník a zklamání. Nejen zámek, ale i cesta k němu je uzavřena. Prý je to soukromé a kdesi cosí. Pokusili jsme se to aspoň nafotit, ale nic moc.

No nic, tak pojedem. Nebo spíš půjdem. Je to tu do kopce. Hodně a dlouho.

A přestože nás čeká necelých 70 kilometrů, chce to nepřepálit začátek.

A jsme nahoře a zase kousek jedeme. Pořád je podzimní ráno, trochu mlha, ale není mokro. Kolem je to podzimmně barevné, jedeme v poklidu, jen usnout.

Nepomuk. Zastávka na znamení. Nebo jinak, zastavil nás kopec nahoru. Do Nepomuku slavnostně a plni verry vcházíme. A hned je na co koukat. Je tu velký kostel Sv. Jakuba.

A hned vede fara. Podle cedule ji opravili z peněz EU. Teda nutno přiznat, že černoprdelníci jsou skvělí manažeři. Nejen že si vymohli vrácení od státu všeho, co mnělo aspoň nepatrnou cenu, a do roku 2030 jim stát štědře přispívá na provoz a opravy nemovitostí, a ještě sásají z peněz EU určených pro stát. A Vatikán se jen směje a nestojí ho to vůbec nic. No raději popojedeme dál.

Kousek uličkami a jsme na náměstí. Je pěkné, teď se opravuje a vévodí mu PR kolej.

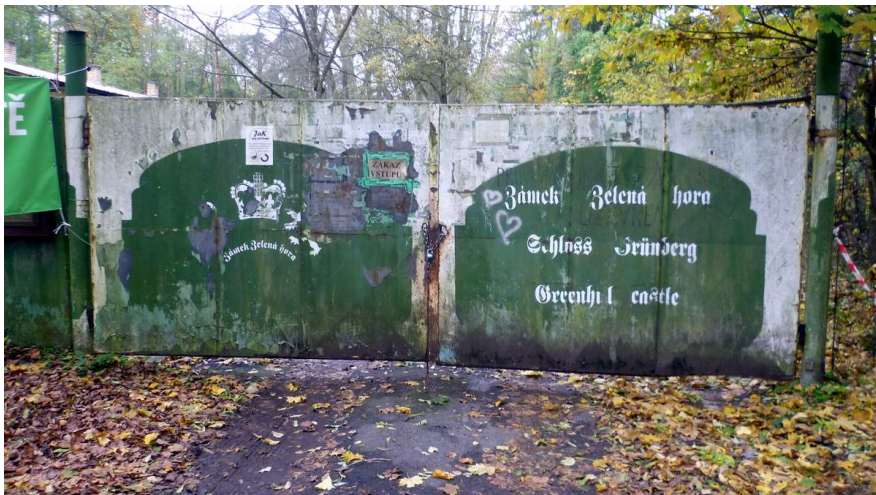

Kolem je velké množství pískovcových soch. A ty rozhodně nebyly zadarmo. No, pěkné, ale teď k hlavní atrakci, zámek Zelená hora.

Většinou ho lidé znají z filmu Černí Baroni.

Chvilí se peru s navigací, ale nakonec se nechala přesvědčit, že nás tam dovede. A propos, navigace. Včera jsem po dojezdu do hotelu zůstal udiven. Kontrolka nabíjení nezasvítla. A to ani když jsme stáli na odpočinek v Radkovicích. Fakt tomu nerozumím. Teď zase nabíjí při pomalé jízdě. Zatím to nevadí, rychle jsme ještě dneska nejeli.

A jsme u vrat. Zavřených s důkladným oplocením kolem.

Zámek je uzavřen. Tak tohle jsme tak úplně nepotřebovali. Klika je v tom, že bychom tudy stejně jeli, protože trasa vede po silnici hned za barákama. Horší to má ten elastiak, který sem nejspíš zbytečně přijel z Příbrami. To víme proto, že je Standa velmi rozhořčen a díky tomu zapředel s tím elastiakem rozhovor. No nic, máme sem v budoucnu proč jet.

Dig.

Byl jsem fakt rozhořčen, protože byl podzimní víkend čili žádné zimní období s nulovým pohybem turistů a tady zavřeno. Na tabuli jsem si přečetl, že zámek bývá otevřen jen několikrát za rok a dnes zrovna ne. Tak musím přistě.

Sar.

Jedeme dál. Vrátili jsme se na trasu a začali padat kamsi dolů. Navigace povídá, že odbočit doprava. Tak jo. A pořád mírně dolů. Kontrolka nabíjení nesvítí. To je škoda, protože cestou dolů by se určitě něco dobilo. Nedá se svítit, přepnu na palubní síť. Jedu rychlostí 21 km/h, což je podle návodu optimum. Moment, nápad! CVAK a CVAK. Přepnul jsem na palubní síť a hned zase zpět. Kontrolka se rozsvítila a telefon pípnul. A nabíjí. Z dynamy. Pořád tomu nerozumím, ale budu to sledovat.

Zase jsme se vrátili k pohodové jízdě podzimní krajinou, tentokrát téměř po rovině. Kolem je podzimno a tu a tam vykukuje slunce. A to tak dlouho, až zůstalo na obloze natrvalo. A co víc, udělalo se azuro. Jedeme sami po krásné serpentinové silnici s lehoučkým protivětrem. Rychlost narostla na 26 km/h a kontrolka nabíjení svítí. Je to krása. Lenku vidím v zrcátku kousek za mnou, Standa bude asi za nejbližší zatáčkou. Užívám si to. Zejména kvůli tomu, že mě to nestojí žádné úsilí. K Lence se zezadu přibližuje někdo na kole v tmavém. Ten se ale pochlapil. Kolik asi musí

jet, když já jedu 27 km/h a on se zřetelně přibližuje. A kde se to v něm vzalo, když obvykle těmito rychlostmi nejedí. Věnuji se silnici před sebou a nejbližšímu okolí. Je tu fakt krásně. Kontrola pozice na silnici – vpředu prázdná, jen šedá silnice osvětlena sluncem, za cca 150 metrů mírná zatáčka vpravo mezi řídkým stromořadím. Zrcátko – Standa mě dojíždí. Jinak asi 200 metrů nic, pak Lenka a za ní zase nic. Vybírám si stopu, kterou použiju pro průjezd zatáčky. Prává u okraje vozovky bude dobrá. Sakra, co ten Standa blbne! Předjíždí mě před zatáčkou, za kterou není vidět? I když, jede rychle a stihne to. Už je na mojí úrovni a najednou – AHOOOJ! Co? A není to Standa. Ale nějaký úplně cizí člověk a upaluje na Horáku. A a ahoj... A je přede mnou a svižně se vzdaluje. Rozhodilo mě to tak, že jsem vyšlápnul a chvíli se vezl. Rychlost jde dolů. A to tak, že je Lenka najednou asi 50 metrů za mnou. Znovu jdu do záběru. Lenka zahalekala, že si cyklojezdce spletla se Standou a že je všechno jinak poznala až když jí předjel. Jo, mám to stejně. Rychlost klesla na 25 km/h. To stačí. Stejně budeme muset někde na Standu počkat. Kromě toho jsme už úplně na dně s pitím, a tak bude potřeba najít nějaký krámeček. Jo, teď v neděli před polednem. Tak snad...

Ze zatáčky za námi vyjel další cyklonaut. Má žlutou helmu, ale Standa to není. Sice má na sobě tmavou bundu s nějakými žlutostmi, kterou má Standa ve výbavě a včera v ní jel, ale dnes si oblékl jinou a určitě neměl čas na převlečení. Tedy mě nechává klidným. Zejména proto, že vidím, jak rychle nás dojíždí... A je pryč.

Lnáře. Ano, to je to místo, kde na sebe počkáme a najdeme krám. Vyšlápli jsme a setrvačností dojeli na nejbližší křižovatku tvaru T, kde máme odbočit vlevo. A hele, on je tu i krámeček. Tak to je velká paráda. Zastavuju tak, abych nebyl v cestě, a přitom byl dobře vidět. Tady počkám na Standu. Lenka jde do krámku na nákup. Jak tak čekám, koukám, že vedle mě přes silnici je hospoda. Zavřená. A za ní je vidět letní zahrádka. Přístupná. Dá se tam sedět. Až přijede Standa, přesuneme se tam. Lenka to tam vzala z krámku rovnou. Ale už tu stojím dlouho. Pojeď se podívat, jestli se Standovi něco nestalo. Obrat a rozjezd. A stop! Vidím ho asi 50 metrů za námi, schovaný za rohem baráku, mimo silnici s telefonem u ucha. Aby ty mobily čert vzal! Vida, že se nic nestalo, vrátil jsem se na křižovatku, odbočil a zaparkoval Mašinku tak, aby nepřekážela, ale byla dobře vidět. A šel si sednout k Lence na přístupnou zahrádku. A hele, ona zase něco zobe. No jo, Syndrom Hells... Na druhou stranu, také si rád zobnu. A tak sedíme na lavičkách vystavení hřejícímu slunci a zobeme a povídáme si o právě projeté části trasy a je dobře. Přijíždí Standa. Nejistě vjíždí do křižovatky a zahlédl Mašinku a začal manévrovat k ní. Pak nás zahlédl a dojel k nám a přisedl. Krásně se nám odpočívá, mají to tu pěkně a přes rybník je vidět zámek. Došel jsem pro Mašinku a zaparkoval ji k ostatním kolům. Ten zámek, to jsou určitě Lnáře. Co taky jiného ve stejnojmenné obci. Akorát trasa ho míjí. A to je škoda. Tak jinak. Jak by to vypadalo, kdybychom se k němu chtěli podívat? Musíme zpátky na hlavní, pak na kruhák doleva, přes most a jsme tam. Potom kousek po hlavní, malinko doleva a jsme zpátky na trase. Zajíždka necelé 2 kilometry? Tak to berem.

Doodpočívali jsme a vydali se naznačeným směrem. U zámku jsme prakticky hned. A ano, je pěkný, hezky opraven, ale dnes nepřístupný. Nevadí, stejně dovnitř nechceme. Jednak jsou interiéry zámků prakticky stejné, jen povídání o rodech zde žijících je rozdílné, ale kdo si to má pamatovat, a jednak proto, že nechceme ztratit nejméně hodinu prohlídkou. Ale i zvenku je co obdivovat a co nalézat.

Tak, dokochat, jedeme dál.

Kousek po hlavní, levá odbočka a pro mě nesjízdný kopec vzhůru. Nakonec, proč ne. I pěší turistiku je třeba pěstovat. Došli jsme nahoru, a zase jedeme pohodově a v poklidu. Pořád svítí slunce a je pěkně. Kontrolka nabíjení pořád svítí. A nezhasla ani když jsme stáli ve Lnářích. Budu velmi šťasten, až pochopím, jak to funguje. Najednou mě předjela Lenka a upaluje v dál. Co to? Asi ji chytla lítavá. Je to jedno za pár kilometrů dojedeme do Blatné a tam nebude vědět kudy dál, a tedy na nás počká. Jede se báječně. A po pár pohodových kilometrech dojíždíme Lenku a společně přijíždíme do města. Směřuju nás k zámku. Já jej znám, Lenka a Standa říkají, že tu ještě nebyli. Zastavujeme u něj a nastává prolezání a focení míst, kam není potřeba vstupenka. Jsem velmi spokojen s tím, jaké je slunečné a relativně teplé počasí a jak to krásně jede.

Máme po prohlídce a chtělo by to oběd. Cestou jsme minuli několik stravovacích podniků. Poslední byl asi 200 metrů zpátky na křižovatce. A jsme tu. Jmenuje se to hotel Beránek. Parkujeme u místního stojanu a jdeme dovnitř. A máme kliku, uprostřed lokálu je volný stůl. Zabrali jsme ho a jali se studovat jídelák. Cože? Téměř všechno za 165,-?

IRELL K JÍDLU TO NEJLEPŠÍ	
beránek	
Neděle 27.10.2024	
Česnečka s opečeným chlebem Houbový vývar s nudlemi	40,- 40,-
M34 130g Přírodní hovězí pečeně, ryže	165,-
M35 150g Přírodní rybí fileť z Aljašské tresky na másle, vařené brambory, citrón	165,-
M28 150g Vepřový plátek se smetanou a cibulí, hranolky	165,-
M25 130g Karův šleh, ryže	159,-
M31 150g Vepřová roláda s pikantním salámem, klobásou a česnekem, vařené brambory	165,-
M19 130g Uzená krkovička, bílé zelí, houskový knedlík	159,-
M33 130g Kuřečí nudličky s liskami a smetanou, hranolky	165,-
M29 130g Moravský vrabec, bílé zelí, bramborový knedlík	165,-
M24 130g Maďarský hovězí guláš, houskový knedlík	159,-
M26 130g Pečená vepřová plec, bílé zelí, bramborový knedlík	159,-
M30 150g Smažený sýr, vařené brambory, tatarská omáčka	165,-
M11 500g Pizza Gondola (tomat, sýr, šunka, niva)	149,-
Restaurace Beránek, Náměstí Miru 100, 388 01 Blatná, tel: 384 384 385	

Standa si okamžitě vzpomněl na oběd v Kralupech, kde měli vše za 135,-. Objednali jsme si. Přinesli to téměř hned. Dobře to vypadalo, a ještě lépe chutnalo.

To jsme zase měli kliku. Ani se nebudu zmiňovat odkud, když jsme teď po tom obědě...

Odparkovali jsme. A hele, kontrolka nabíjení svítí, telefon 100% baterie. Ne, fakt jsem mimo chápání. Odjíždíme. Dále jedeme přes obce Paštiky a Chobot k rybníku Labuť. A pak že není čeština krásná. Ale než tam dojedeme, tak na nejvyšším místě, na sklizeném poli u silnice odpočinek v leže. A pěkně na slunci. Ten nám jde velmi dobře.

Bohužel jen asi 30 minut, protože pak slunce začalo laškovat s mráčky a přestávalo hrát. A to je na podzim dost cejit. Tak jo. Do sedel a jedeeem!

Pořád se jede velmi dobře. Terén je jemně zvlněný. A trasa tomu chtěla, že se pohybujeme i terénem, kolem velkého rybníka. Pamatuju si, že někde v okolí jsou dvě

vesničky se srandomními názvy: Uzenice a Uzeničky. Ale v rozpisu trasy jsem je neviděl.

Ale co jsem viděl, byl hrad Křikava kousek od Červinska. Nechápu, jak to přišlo, ale úspěšně jsme jej minuli. No co, Husiti taky nenašli spoustu hradů a klášterů, díky čemuž stojí dodnes.

Ocitli jsme se v Myšticích. Odtud pokračujeme po silnici č. 179 do Minic a pak pravá do Rakovic. Jede se zatím dobře. Trochu přibýly kopce, ale nic významného. Máme za sebou skoro 60 kilometrů. Tedy zbývá 10, maximálně 15.

Jenom mě znepokojuje, že vesnici Chyšky, kde na nás čeká nocleh, nějak na mapě nemůžu najít. Pokud platí teze o sedmdesáti kilometrech dnešního přejezdu, měly by být někde v okolí Orlika nad Vltavou. Ale před Žďákovským mostem. Jedeme teď kousek zkratkou terénem. Je tu vlhko, ale ne mokro. Sjeli jsme šotolinou mezi stromy k mostku přes potok, přejeli jej a dál to v sedle nepůjde. Je to hodně nahoru. A tak si tak jdeme a probíráme kilometry, které máme za sebou ale i ty, které zbývají. A jak tak jdeme, mám čas se přehrabovat v mapě na displeji. Chyšky pořád nemůžu najít. OK, když všechno selže, zeptáme se. Koho? Nejlépe strůjce noclehů. Stando? Co prosím?! Že jsou Chyšky na druhém břehu Vltavy? A až někde nahoře nad kopcem zdvihajícím se za Žďákovským

mostem? Tak moment. Mapy, co na to říkáte? Chyšky, Chyšky... Aha tady. COŽE?!!! Ještě 39 kilometrů?! Tak tohle musím vydechnout. Jak se to stalo? Jednoduše, je to tím, že jsme se spoléhali jeden na druhého a nikdo po nalezení noclehů nezkontroloval vzdálenost mezi nimi. Na druhou stranu, je vůbec div, že Standa vůbec něco sehnal. Ty vole, 39 kilometrů... Už teď bych rád někde spočinul... 39 kilometrů... Jdeme pomalu podzimní krajinou vzhůru. Je 16.30. Každý si právě zjištěnou informaci vydýchává po svém. Koukám, že Standa má u ucha telefon a s někým komunikuje. Je to tábořiště v Chyškách a kdy prý přijedeme. 39 kilometrů? 16.30? Řekni jim, že mezi 19.30 a 20.00. Měli bychom to zvládnout.

Jsmo nahoře a na silnici. Po deseti kilometrech truchlivé jízdy přijíždíme do Starého Sedla. Je tu takový podivný podnik. Bývalý statek, dnes koňoviště a noclehárna pro koňáky, stánek s občerstvením, slunečníky, stoly a lavice. Zjeli jsme dovnitř, zaparkovali a dosedli na lavice. Potřebujeme si odpočinout a neškodilo by něco vypít, případně sezobnout. Otočil jsem se ke stánku a pronesl, že by neškodilo pivo. Na to se ke mně otočil starý chlap na vedlejší lavici a pronesl, že pivo došlo. Ale kdybychom chtěli, že nám pro něj dojde. Tak a zase tomu nerozumím. Tahle výprava je tím pro mě nějak prošípaná. Pořád mě něco vyvádí z konceptu. Jak dojde pro pivo? Ale dobrá. Já jsem pro sebe požádal o dvě Plzně, Lenka se Standou každý o jednu desítku. Chlap se zvedl a šel ze vrat ven. A ona je asi po padesáti metrech hospoda. Jak jsem ji mohl přehlédnout! Tak to jsem fakt hodně rozhozený.

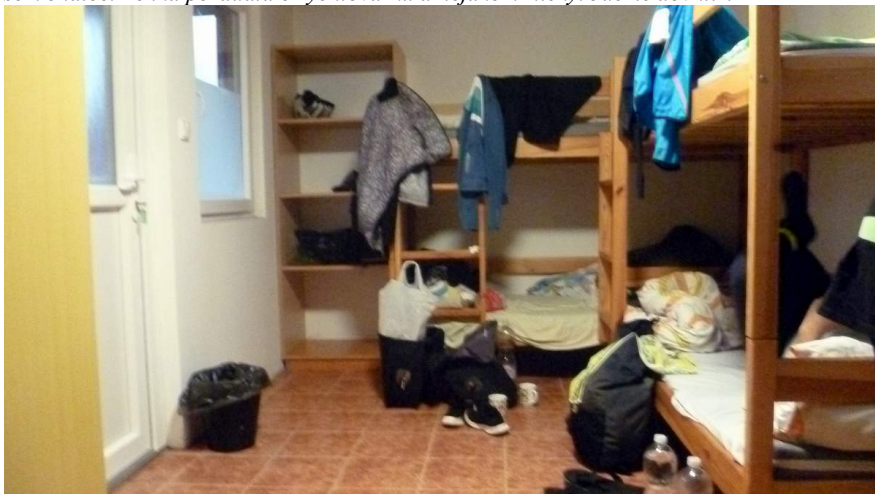
Chlap nám donesl žádané, zaplatili jsme mu a první z Plzně je téměř EX. Aha, do toho všeho mám vlastně žízeň. Chlap od vedle to uviděl a naprázdno polkl. Dotáhl jsem sklenici a uchopil druhou. Tu si teprve vychutnávám. A ano, je to Plzeň, v hospodě se dobře starají o trubky a pípu, a studená je akorát. Aha, mně je vlastně taky horko. Zvolna usávám a probíráme možnosti dojezdu do Chýšek. Dospěli jsme k tomu, že není jiná možnost než to dojet. Dopili jsme, poděkovali za donášku piva a jedeme.

Nejdříve po rovině, pak malinko nahoru a z obce Orlík pak příjemným sjezdem až na most přes Vltavu. A pak nastává to horší. Kopec nahoru. Asi bych ho dal v sedle, ale cítím únavu a 30 kilometrů před sebou. Jdu pěšky. Standa zmizel někde vpředu. Začíná se šerit. Tato část cesty opravdu není příjemná. Jezdí tu spousta aut a některá mě míjejí opravdu těsně. Jednoznačně se nemůžou vymlouvat, že mě nevidí. Kromě hlavního reflektoru mám puštěné všechno, co jen trochu svítí. Trochu mi to připomíná Expedici v Polsku, kde jsme byli za plného slunečního jasu na kraji vozovky neviditelní.

Přiblížil jsem se k vrcholu kopce, kde je levá odbočka. Těším se na ní, protože bude klid od aut.

Na palubě mi to ukazuje, že máme za sebou 75 kilometrů. Za odbočkou na sebe čekáme. Fajn, jsme všichni, můžeme pokračovat. Jenom se mi nelíbí, že je to pořád do kopce. Dá se to jet, ale vysiluje to. A o kochání se krajinou vůbec nemůže být řeč. Doplužili jsme se do vesnice Kovářov. Závěr jdu pěšky. Je na čase použít záložní zdroj rychlé energie. V mém případě Nugetu. Hodil jsem ji do sebe pílku, zapil studenou bublinkádou z rámu a pokračujeme dál. Chvilku potrvá, než to zabere, a tak v nejbližším kopečku jdu zase pěšky. Je úplná tma, provoz na nule a teplo zcela jistě vypadá jinak. Na palubní počítač nevidím, takže číslama nemůžu sloužit. Hrazany, Hrazánky. Nugeta asi zabrala, můžu zase jet. Není to žádná hitparáda, ale na dojezd by to mohlo stačit. Kolem je tma a ticho. Tu a tam nás dojede a předjede auto. V těchto případech zapínám výstrahu a osvětlení. Jinak jedu a jdu po tmě a je mi to příjemné. Jakmile je kopeček nahoru, jdu pěšky. Zoufale šetřím energii. Hněvanice, Branišovice. Jakš takš jsem se stabilizoval a většinou jedu. Ne najrychleji, ale pohyb to je. Ratiboř. Tady je to do kopce víc. Jde se mi moc špatně, a ztrácím Lenku, plahočící se asi 100 metrů přede mnou. Není mi špatně, ani mě nic nebolí, i teplotně je všechno v pořádku. Jenom mě neposlouchají svaly. Prostě netáhnou. A tak se pomalu pohybuju tmou, kontrolka nabíjení svítí, ale ani trochu se

nepokouším přijít na to, jak je to možné, když jdu pomalou chůzí a podle návodu by to nabíjet nemělo. Nechávám to být a zvolna se probírám myšlenkami na nesmrtelnost chrousta. Projelo auto. Před tím jsem všechno rozsvítil a po průjezdu všechno zhasl. Vzpomněl jsem si na noční přejezd Tišnov – Svitavy, který jsem absolvoval v závěru MikroExpedice 2022. Ten jsem si vychutnával a těšil mě. Tohle tady příjemné není. Nad zlomem silnice vidím oranžovou záři. Blížím se tedy k vesnici a je to nepěkně do kopce. Už vidím i lampy, které záři produkují. A vlastně jsem nikdy nedořešil problém, jestli světelné zdroje produkují světlo, nebo pohlcují tmou. Jsem u cedule. Chyšky. Jdu dál, až na náves. Tam na lavičkách čekají ostatní. Je krátce po devatenácté hodině. Také si jdu odpočinout. Standa volá tábořiště, kde máme nocleh a žádá koordináty pro závěrečné přiblížení. Čas průjezdu v 19.30 až 20.00 nejspíš dodržíme. Standa položil telefon a řekl, že je to ještě tři a půl kilometru. Uvnitř mě všechno nesouhlasí a dožaduje se zemřít zde. Vydáváme se na další cestu. Pěšky. Je to tu do kopce. Po nějaké době se náklon změnil a dá se jet. Z koordinátů jsem zaslechl jen že křižovatka v lese, u nějakých balíků slámy doprava, kousek rovně a doleva a rovně. Ted' v záři mého reflektoru vidím křižovatku, vidím i balíky slámy balené v igelitu a ozdobené strašidelnými postavami. Bohužel jsem tak unaven, že nemám sílu se bát. A za nimi se opravdu dá jet vpravo. Jen jsme manévr dokončili, je tu odbočka vlevo a pokračujeme mírně dolů. A je tu ohromná vjezdová brána postavená ze dřeva s nápisem, který díky tmě nejde přečíst. Za ní jsou nízké dlouhé budovy plně osvětlené a kousek za nimi chatičky. Sláva, jsme tu. Standa zavolal kontaktní osobu a ani ne za minutu byla u nás příjemná slečna zachumlaná do kabátu a srdečně nás vítá. A vede nás k chatičce. Vešla dovnitř, rozsvítila na verandě a o překot začala nabízet služby. Nestíhám to, a tak jsem požádal o zpomalení. Nejdříve odstrojíme a uložíme věci do chatky. Pak zaparkujeme kola a pak se uvidí. Sundali jsme bagáže a slečna nás dovedla s kolama do hangáru, kde byl neskutečněj mrdník. A úplně na kraji zaparkovaný malotraktor. Je to dobrý, mezi ním a boční stěnou je místo tak akorát pro nás. Zaparkovali jsme a vrátili jsme se k chatce. Lenka požádala o rychlovarku a nějaké hrníčky. Jdeme dovnitř.

Tři palandy, policová skříň, dvě policové stěny, stůl a pod nimi akumulačky. Všude hodně místa. Dveře a za nimi záchod, umývadlo a za přístěnkem sprcha. To všechno okachlikované od podlahy ke stropu, na podlaze v celé chatce dlažba středního formátu. Tak takovej luxus jsem nečekal. Slečna za chvíli přinesla plastový košíček, v něm hrnky a rychlovarku a v druhé ruce povlečení. Lenka vznesla dotaz, jestli by nešlo přitopit. Slečna se sklonila k akumulačkám a začala otáčet regulačním kolečkem. Bez úspěchu. Vzala

telefon a kamsi zavolala. Na druhém konci ji někdo začal navigovat. Jsem zvědavý, a hlavně hned u kamen a společně hledáme popisovaný regulátor. Za kamnami, někde vzadu? To je přece divný. Slečna telefon tipla a že pošle technika. Chatkové tábořiště a ono to má taky technika? Udivuji mě čím dál víc. Po chvíli přišel maník v montérkách a ve vaťáku a hned se vrhnul ke kamnům. A stejně jako slečna neuspěl. Pak se opakovala scéna jako minule. Regulátor nenalezen, chlapík odchází. Mezi tím se převlékáme z jízdního do spacího. A jak se, tak rozhlížím, a „hele most“. Nad policovou skříní je termostat. Šáhnul jsem po něm a nastavil kolečko malinko doleva (vyšší teplota). Výsledek se dostavil okamžitě. Termostat tichounce cvakl a téměř neslyšně se rozeběhl ventilátor v alumulačkách. A je to. Za chvíli přišel chlapík a zanořil se ke kamnům. Vzal telefon a zavolal kamsi a sdělil, že všechno funguje, a tudíž se asi povedlo kamna dálkově spustit. Že by šli až tak daleko a měli technický dispečink? Tady? Pro pár chatek? Chlapík se rozloučil a odešel. My jsme postupně prošli sprchou a očištěným procesem, přendali se do spacího, povlékli si postele, uvařili a zase vypili čaj, a při večerní debatě pomalu vysosali bílé víno, které až sem dovlekl Standa. Díky teplotám venku bylo akorát chlazené a přišlo k chuti spolu s tyčinkami, které jsem sem dosmýkal já. Je to krásný večer. A věřím tomu, že si ho vážíme o mnoho víc, než kdyby byl před dvaceti sedmi kilometry.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Chyšky	58	1217	97	14	8 - 4

Ráno 28.10. pondělí

Probudil jsem se v noci. Je tu tma, ticho a teplo. Potřebuju jít za roh. Ale vůbec se mi nechce vstávat. Co s tím? Zaspal to a riskovat teplé později chladnoucí mokrý? To asi nebude správná cesta. Tak dobře, vstávám. Očekávám bolest svalů, nebo aspoň, že budou nepříjemně táhnout. A nic. Trochu se bojím toho, jak se říká, že po určitém věku, když vstáváš a nic tě nebolí, znamená to, že jsi mrtvej. Tomu ale prudce odporuje bolestivá rána do hlavy. Narazil jsem do horní části palandy. Tak mrtvej asi nejsem. O to víc a intenzivněji cítím potřebu fofrem jít za roh.

Všechno dobře dopadlo, po úlevě zapadám zpátky do nevychlazeného pelechu a dál nevím.

Probudilo mě štrachání. Přichází z míst, kde leží Standa. Ani trochu se mi nechce otevírat oči. Otočil jsem se ke stěně, zachumlal se do peřiny a přetáhl si ji přes hlavu. A zase nevím.

Znovu mě něco probudilo. Pootvěřel jsem oko a zjistil přítomnost bledého světla. A zase štrachání. Vůbec nemám představu o čase. A vlastně mě ani nezajímá. Natočil jsem se tak, abych viděl do místnosti. Standa cosi tropí s telefonem, Lenka se sice mele, ale předstírá nepřítomnost. Zavřel jsem oko a užíval si ležaté polohy na pohodlné podložce v krásném teple. Nemám představu, jak dlouho mi to vydrželo. Ale zase mě zradila touha jít si odskočit. A stejně jako v noci vstávám, tentokrát dávám pozor, aby se nezopakoval úder do hlavy, a nic mi není. Lépe řečeno nic na těle necítím. Zase tomu nerozumím. Jak je to možné. Vždyť jsem vstal po čtrnáctidenním nicnedělání z postele, první den jsem šoupl paděsát a druhý devadesát sedm a necítím protesty svalového, ale i jiných aparátů? Asi nemá cenu chtít tomu rozumět. Stejně jako novému dynamu. Když jsme tak u toho, kontrolka nabíjení zhasla až po včerejším dojezdu, kdy jsem z dynama vytáhl konektor. Telefon stále 100% baterie.

Velmi pomalu vstáváme. Včera jsme slečně nadefinovali vstávání a odjezd někdy

na osmou ráno. Je půl sedmé. Světla přibýlo, ale i tak někdo rozsvítil. Udělali jsme si čaj,

posnídali, přendali jsme se do jízdniho, zabalili, svlékli postele, uklidili po sobě, a ještě se stihli válet.

Těsně před osmou Standa zavolal slečně a než přišla šli jsme se projít po tábořišti. A aha, je nějak abych tak řekl obrovské. Díky mlze vidíme jen část druhého dílu. Celkově musí být ohromné. Pak chápu toho technika a možná i technický dispečink. Vrátili jsme se k chatce a když dorazila slečna, šli jsme pro kola.

Vytáhli jsme je z hangáru, dostrkali k chatce, nastavili je, předali chatku slečně, zaplatili a pojedeme. Ještě jsem se slečny poptal, jak to tady je s tou rozlohou objektu. Prý má tři části. Ta, kde jsme, je nejstarší a jsou tu hlavní budovy, staré dřevěné chatky, nové zděné, ve které jsme spali i my, velké plochy pro stany, to je ta část, kam jsme pro mlhu moc neviděli, třetí část se buduje a tam bude místo pro auta, karavany a motorky. A na dotaz, kdo je primárně cílová skupina ubytovanců, jsme se dozvěděli, že děti. Letní tábory, školy v přírodě, soustředění sportovců, dnes jsou tu ubytováni pintbolisti, teambuildingy a další. Prý se uvažuje i o omezeném zimním provozu. Lyžovat se tu moc nedá, ale Silvestr s přáteli mimo město... Ještě jednou jsme za všechno poděkovali a odjíždíme do mlhy.

Nevím, jak to má Lenka se Standou, ale mně se jede výborně. A to i přes to, že jedeme do kopce. Akorát kontrolka nabíjení svítí jen v rozsahu rychlosti 7,2 – 10,4 km/h. To teď nevádí, stejně zatím rychleji nejedeme. Dojeli jsme na křižovatku k balíkům slámy a mlha se začíná rozpouštět. Dokonce začíná probleskovat slunce. A je to neuvěřitelné, jedeme z kopce. A docela dlouho. A samozřejmě jsme se roztrhli. Dojel jsem do údolí jako první a čekám na ostatní. Sešup byl skvělejší, vyjeli jsme z mlhy a vjeli do slunečného rána. A jak tak čekám napadlo mě zkontrolovat, jak je to s tím nabíjením. Kontrolka nesvítí. Dobrá, zkusím postup jako včera. Přepnout nabíjení z dynamu na palubní síť a hned zase zpět. CVAK, CVAK. Kontrolka se rozsvítila. A to i když stojím na místě. Přijel Standa a krátce po něm Lenka. A Standa začal s tím, že se loučí a odbočuje vlevo na té křižovatce, co je asi 50 metrů za námi. Zase tomu nerozumím. Proč? Kdyby jel s náma a kolem Benešova se odpojil a dojel si to po svých, což si myslím, že záměr, mohli jsme toho ještě hodně společně zažít. No dobrá. Tak čau. A příště na poslední letošní výpravě, i když jednodenní.

Pak Standa vykroužil nádherný oblouk při otáčení, dojel ke křižovatce, odbočil a krátce na to zmizel za terénní vlnou. Tak jo, jedem. Máme před sebou necelých padesát kilometrů vlnícím se terénem.

Za 11 pohodových kilometrů přijíždíme do souuvší Sedlec – Prčice. Původní plán byl, že tudy pojedeme kolem poledne a stavíme se v zájezdní hospodě Vítek z Prčice. Znáám to tam, je to tam skvělé, výborně vařej a dělají si vlastní stejnojmenné pivo. No, tak nic, jsme tu moc brzo, pojedeme dál.

Až do Heřmaníček se jede přímo skvostně. Silnice se houpe jen málo, slunce svítí až tak, že uvažuju o sloupnutí jedné z vrstev oblečení, vítr neotravuje. Pro začátek jen rozepínám bundu. Navigace říká, že máme vypadnout z hlavní a to tak, že ostrá pravá pod most, podjet železnici, kousek rovně a ostrá levá. Hmm, pěkné. Jenomže za tím mostem letíme dolů jen proto, abychom pak šli pěšky nahoru. Kopec je opravdu příkrý. Ale jo, na mapě to vidím, vyhýbáme se silnici č.3. ta je velmi hlavní a jet po ní by se nám doopravdy nechtělo. Uf, uf, jsme nahoře. Jmenuje se to tu Arnoštovice. A mají tu velký kostel a přes silnici lavičky. A to je to místo na odpočinek. Nevím, jak to má Lenka, ale mně to dneska fakt jede a cítím se velmi dobře. Tak popojedem, ať to odsejpá. Nejbližší větší obec na cestě jsou Votice. Cesta k nim je celkem příjemná.

I průjezd je fajn. Zvlášť když je opouštíte po staré, původní silnici, kterou už dneska nikdo nepoužívá. Jsme tu sami, svítí slunce, je to lehce z kopce. A to až do okamžiku, kdy najíždíme na most a křižíme sinici č.3. Za mostem se to jmenuje Veselka. Náramně mi to připomíná vesnici Svatbín, která je kousek východně od KNČL. Tedy jen asociacemi názvů. Teď jedeme proti slunci, které je celkem nízko, a to je nepříjemné. Mění se to asi za kilometr, kde je ostrá pravá na vedlejší silničku. Jsme na ní sami. Malinko stoupá. Mně se jede skvostně. Lenku pomalu ztrácím. Nevadí. Tady není kam odbočit a až to bude vhodné, počkám na ni. Takové vhodné místo bylo za pět kilometrů u stohu v poli nedaleko silnice. Udělal jsem si pohodlí a vystavil se slunci. Nepředstavitelná paráda. Za nějaký čas přijela Lenka a na chvíli se připojila k odpočívání. Pak zase jedeme. A co kontrolka nabíjení? Svítí. Ne nesnažím se tomu rozumět. Důležité je, že telefon, baterie 100 %. Lenka nasedla první a rozjela se. Já ještě kouknu na trasu. Tady někde by to mělo být doprava. Rozjel jsem se a jen z povzdálí sledoval, jak Lenka nabírá rychlost z kopce a zatáčí doleva. Nic nepomáhá volání, ani použití obou sirén. Krucinál! Rozjel jsem se za ní. Výhoda těžkého kola a těžké posádky je v tom, že z kopce nabírá bleskově rychlost. A když si přišlápnu, doježu ji před další křižovatkou. Podařilo se až tak, že jsem ji předjel a vybrzdil. Pak chvíli hledání v mapě. Jo, dá se to napravit, aniž bychom se museli vracet. Vpravo je zpevněná cesta. Akorát trochu do kopce. To dáme. A dali dokonce bez pěší túry. Jenom je blbý, že nás to zavedlo do pole s měkkou hlinou a místy i bažinami. Ale jsme světoví a zvládli jsme to. A jsme zase na silnici tentokrát ve vesničce Dražkov. Je to tu

takové malé, v zatáčce a útulné. Bydlet bych tu nechtěl. Navigace říká, že to tu máme opustit po silnici. Čemusi se vyhýbáme. Jo, ukazuje to tu kus silnice, po které by to chtělo jet, červeně. Uzavírka. A vypadá to, že se přehrabuji v mostě přes nějaký místní veletok. Tak dobrá, polní. Je teda dost do kopce a vypadá to na navazované horizonty. A protože se můj stav od rána nezměnil, nedělá mi problém kopec vytlačit. A nahore? Velká krása. Slunce a suchá tráva přímo vybízí k odpočinku ulehnutím. Musím přiznat, že s přibývajícím věkem, se mi leží čím dál tím lépe. Teda to je poleženíčko. Suchá tráva hřeje, svítí slunce, je tu klid... tedy až na tu trojici koní s jezdkyňmi, která prošla kolem. Dorazila Lenka a slastně se uložila opodál. A zase není klid. Tentokrát on a ona s posledním modelem psa. Pak už jsou jen koně. Naštěstí pes usoudil, že mu nestojíme ani za to, aby si šel k nám čuchnout. Konečně klid. Pravda, kousek od nás poletují motorová letadla a roztahují větrně. A to není úplně potichu. Ale s jistotou vím, že tu rozhodně nebudou přistávat. Jmenuje se to tu Kobylí vrch a kóta je 440 m.n.m. A hned za místem kde ležíme je strmý padák. Sem nikdo žádné letadlo neumístí. Na chvilku jsem se zamyslel nad tím, jak je ta naše zemička pěkná. A nebýt idiotů a darmožroutů a jejich kamarádů ve vládě, žilo by se tu přepychově. A to všechno na podkladu dnešního svátku vzniku republiky. A zase máme kliku. Meteorologové v rádiu říkali, že v den vzniku státu bylo odporně a přšelo. A když si představím, kolik dalo práce hrstce lidí přesvědčit celý svět o tom, že všichni chtějí, aby vedle Rakouska vzniklo nějaké průřevé Československo, navíc na strategicky velmi výhodném místě, tak tedy klobouk dolů. Na počest všech, kdo to nakonec dotáhli do úspěšného završení se jmenuje i naše výprava. Státooslavná. Ale je tu krásně.

Tak jo, popojedem. Dál to bude terénem do vesnice Nesvačily, a pak zase terénem kolem letiště odkud startují a kam přistávají malá motorová letadla, do podivnosti, která se jmenuje Skedeň. Pak už po silnici do Jarkovic kolem rybníka podél hranice obory Konopiště k hotelovému komplexu Konopiště. Přestože se jede velmi pěkně, uděláme si tady malou pauzu. Tu Lenka využila ke sběru hub. Nebo spíš vele hub.

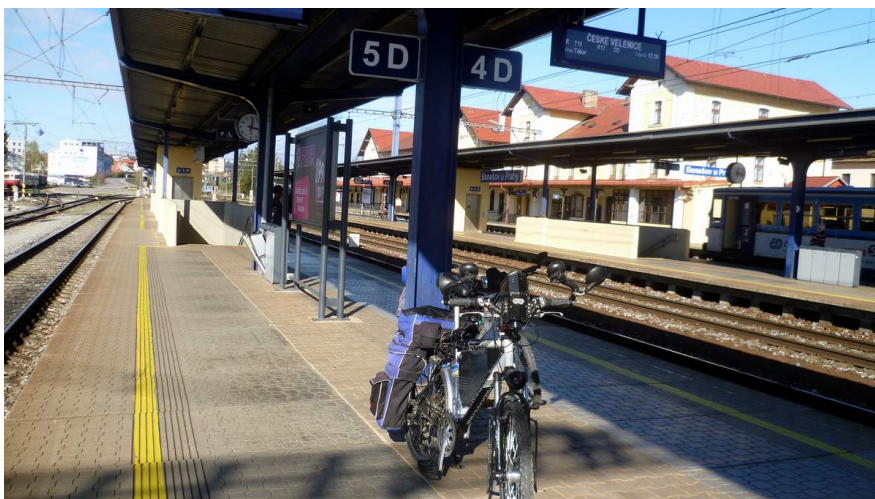
Už takhle táhne dvě, které našla včera, v plastovém kontejneru, ve kterém nám původně vezla bábovku. Ted' se tam pokouší nalisovat i tu třetí. I za cenu odlomení nohy. No, jak chtěj vaši...

Od nádraží jsme dva kilometry. Tak jedem, ať tam jsme. Asi kilometr se jelo jako po másle. Zastavila nás až silnice č.3, kterou potřebujeme překřížit. To se povedlo až po

pěti minutách čekání. A u nádražního podchodu jsme hned.

Sdrncali jsme schody dolů a hned u nejbližšího východu na nástupiště píšou na ceduli Praha – Hlavní nádraží, odjezd 12.35. Je 12.15. to je fajn. Lenka odchází k pokladnám, já jsem vyvěkl kola na nástupiště a odstavil je, aby nepřekážela.

Za chvíli přišla Lenka a pět minut po ní přijel vlak od Prahy. Nechali jsme vystoupit lidi a najeli s kolama dovnitř. Zaparkovali je a posadili se hned u přepážky. Tak to by bylo. Jízdní část výpravy je za námi. Jo a co kontrolka nabíjení? Pořád svítí, telefon má pořád baterii 100%. Vypínám jej. Dále jeho služby nebudeme potřebovat. Vlak se rozjel. Cestou se nedělo vůbec nic, co by stálo za záznam. A tak jsme probírali detaily právě končící výpravy a konstatovali, že i přes ulitlou kilometráž byla z těch hodně dobrých. Já za sebe bych ji přejmenoval na Nechápavou. Prakticky pořád jsem něčemu nerozuměl, nechápal a nepobíral. A teď je otázka, děly se opravdu nepochopitelné věci, nebo mi to přestává zapalovat?

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	54	1261	44	15,2	7 - 21

Epilog:

Jo, dobrý. Jenom mi pořád něčemu nerozuměl a furt mi něco unikalo. Jízdně naprosto neuvěřitelné. Počasí na dvě jedničky s hvězdičkou. Ano, trochu jsem si hrábnul, ale dno bylo ještě sakra daleko. Atrakce taky dobrý, zážitky jako vždycky neuvěřitelné. Za mě velká paráda. Jen tak dál.

Dig.

**Projeli jsme zase krásný kus naší země, moc se mně to líbilo,
těším se na další cykloakci.**

Sar.

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž

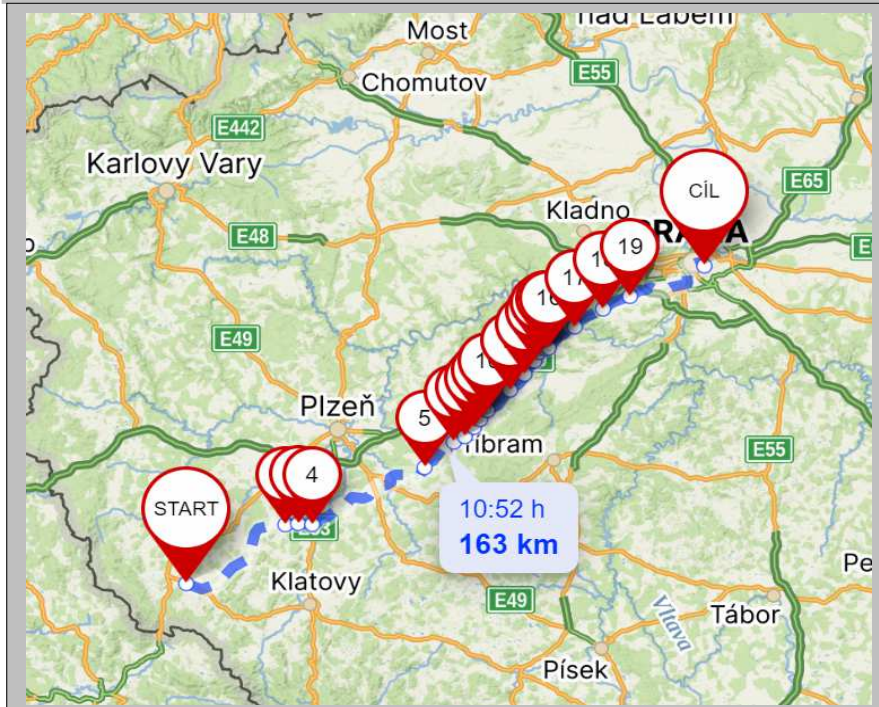
tří oslavili stát...: Dig, Lenka, Standa

197 km

Příště

Uzavírání cest

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Lenka (Lek), Irena (Irc), Dig (Dig) *Standa* (Sar), Jirka (Jis).

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2024
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz